

Ne več tiste podobe, pred katerimi je bežala iz trga, tudi ne podobe svoje službe, ki je bila vsakdanja, lagodna in bi se ji med štirimi stenami nič nenavadnega ne moglo pripetiti.

Pred svojimi duševnimi očmi je uzrla kino. Pisane reklamne table ob vhodu in rdeče luči. Tilda je vstopila v žarko toploto. Predstava jo je spominjala na roman, ki ga je svoj čas toliko brala in ga nato zagnala v ogenj. Isto dejanje, le bolj resnično, brez lepih, izumetničenih besed. Bilo je vse laže umljivo, zato je bolj vplivalo na njeno dušo. Zavilo jo je v omamo. Ni videla glav pred seboj, ni slišala godbe... Na platnu je videla mladeniča, ki je dvignil dekle iz greha in jo peljal sreči nasproti, odpuščanju nasproti.

Prej tega ni več verjela. Pa že mora biti v resnici tako. Za Tildo v tistem hipu igravci niso bili igravci, bili so življenje, ki jo je objelo s tako silo, da se je sključila in zajejala. Občutila je, kakor da se je z muko rodilo v njeni duši nekaj novega, novemu življenju podobnega.

Spomnila se je na Dolfi. Ves čas, ko je bivala v mestu, se je dan za dnem pogosto spomnila nanj, vsak dan. Zdaj zdaj je mislila, da bo splaval iz množice in stopil pred njo: »Tilda!« Veselila se je tega trenutka in se ga je bala. Naslov je bila že pozabila. Tudi bi se mu ne bila upala pisati. Med njima je ležal prepad, to je Tilda globoko občutila. Kljub temu ga je iskala z očmi. Tisoče ljudi je šlo mimo nje, njega ni bilo.

Iz filma se je nenadoma živo posvetil spomin nanj. Stopil je s platna in sedel poleg nje. Med predstavo je to čutila. Stolica poleg nje je bila prej prazna, zdajci je sedel nekdo na nji. Ni se upala ozreti. Čutila je, kako je položil svojo roko rahlo na njeno. Tedaj se je ozrla. Iz mraka ji je zasijal Dolfi obraz. Tako se je prestrašila, kakor da je zagledala mrliča ob sebi. Tedaj je film ugasnil, zago-rela je luč, poleg nje je sedel Dolfi.

»Videl sem te, zato sem prisedel.«

Tilda ni vedela, kaj govori. Imela je solze v očeh. Izgovarjala se je, da jo je ganil film.

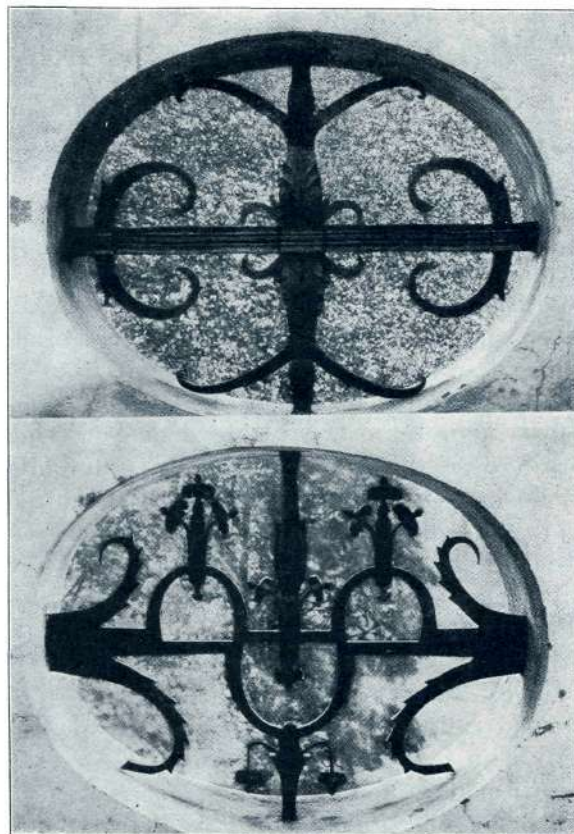
»Saj tako dobrih mladeničev ni.«

»Zakaj bi jih ne bilo?« jo je vprašal Dolfi.

»Kako lepa in gosposka si postala.«

Tildi je laskalo, da je zardela.

Živela je svojo prvo, edino ljubezen. Po mesecih trudnega, blaznega trpljenja, je znova vstal človek pred njo, ki ga z junaki

JOŽEF PLEČNIK:
KOVANE MREŽE NA HRADČANIH V PRAGI

v romanah in filmih še primerjati ni mogla. Bil ji je več. Ob slednji njegovi besedi ji je drgetalo srce. Občutila je slast ljubečega poljuba. Prvega poljuba, ki ga je tudi ona dala. V prejšnjih dneh zablode je le včasih pomislila na Boga; radi greha se je ogibala misli nanj. Zdajci ji je bila misel na Boga uteha. Ni napravila globokih računov s svojo dušo, le občutila je, da se je dvignila nad prejšnje življenje.

Na Dolfu je bilo kljub njegovi ljubeči modrosti, ki ga je vsega obdajala, nekaj zagonetnega. V dnu njegovih globokih oči je gorelo, a plamenov ni bilo mogoče razbrati. Nikoli ji ni povedal, kje dela, nikdar ji ni razodel, kod hodi. Če ga je izpraševala, je odgovarjal kratko in sukal pogovor v drugo smer. O bodočnosti ni govoril. Tilda se je pogosto spomnila na prvo pismo, ki ga ji je bil Dolfi pisal. Preteklost je tako grenko lepila na njem, da se ga je le z bridkostjo spominjala.

Nekoč je dejala: »V tistem pismu si dejal, da si je treba urediti življenje...«